

Hallássérült Hívek Hírlapja

XXX. évf. 8. szám

2017. augusztus

LITURGIKUS „A” év

(Kis misekönyvben a szentmise rendje: 11-23. oldal, könyörgések és olvasmányok szövege/továbbiakban: szöveg oldal.)

Augusztus

6. URUNK SZÍNELVÁLTOZÁSA

(szöveg 196-200. old., pref.: 199. old.)

13. Évközi 19. vasárnap

(szöveg 271-274. old., pref.: 32-35. old.)

15. NAGBOLDOGASSZONY (KÖTELEZŐ SZENTMISE)

(szöveg 375-379. old., pref.: 378. old.)

20. SZENT ISTVÁN KIRÁLY ÜNNEPE

(szöveg 380-384. old., pref.: 383. old.)

27. Évközi 20. vasárnap

(szöveg 275-278. old., pref.: 32-35. old.)

HALLÁSSÉRÜLTEK SZENTMISÉI

Budapesten:

✠ **Piarista Gimnázium Kápolnája, V. kerület, Budapest, Piarista utca 1.**

- augusztus 6., 13. és 27. vasárnap délután 3 órakor

Vidéken:

Hely	Mikor?	Hány órákor?
Miskolc	aug.13., szept.10	15.00
Pécs	aug.6., szept.3.	14.00
Szombathely	???	15.00
Vác	nyári szünet	16.30
Veszprém	aug.20., szept.17	15.00

TUDNIVALÓK

Katolikus Hallássérült Pasztoráció

1052. Budapest, Piarista köz 1.
Tel/fax.: 06 1 266 0529

Ügyfélfogadási időpont:
Szerda 8:00-18:00.

Más időpontban előzetes egyeztetés alapján, a 06 30 523 83 82-es mobilszámon (Lampert Ferenc).

PROGRAM

Augusztus 20-án nem lesz a hallássérültek szentmiséje Budapesten, a Piarista Gimnázium Kápolnájában.

Erdődi Ferenc atya szeretettel meghívja a kedves hallássérült híveket Pomázra, ahol a hagyomány szerint idén is lesz Államünnep, szentmise és sok érdekes program.

Augusztus 20. vasárnap

- 9.30 Ünnepi szentmise, közreműködik a Szt. Cecília kórus
- 10.30 Szent István ereklye körmenet
- 11.00 Középkori játszótér, gyermekprogramok, kirakodóvásár, búcsúi vigasság a plébániakertben
- 16.30 Templombemutató
- 17:00 Ribiszke c. előadás a Majorka színház előadásában kicsiknek és nagyoknak
- 17.45 ünnepélyes menet a Szent István ereklyével a városi ünnepekre
- 18.00 kenyérszentelés a Városháza előtt, ezalatt a plébániakertben aprók tánca a Dunazug együttessel
- 19.30 Ünnepi köszöntő
- 20.00 Borfolk zenekar előadásában „Szerelem és Bor- Petőfi est”
- 21.30 Lenvirág táncegyüttes műsora
- 22:30 Magyar táncház

(Szent István király Templom, Pomáz, Templom tér 8.)

A MI ESEMÉNYÜNK

Laurer Tamás sorstársunk diakónus szentelése

Katolikus hallássérült közösségben hol köztudottan, hol burkoltan ment a hír, hogy Tamás készül a diakónus szentelésre. Ő maga személyiségével és szerénységével kitűnt, így többen tippeltek, hogy nem csoda, hogy ha diakónus lesz. Mások meg kérdezgettek, hogyan lehetséges, hiszen nő ember. Azonnal felvilágosították, hogy állandó diakonátusról van szó és ő mint állandó diakónusjelölt készülődött. Ilyen izgalom ment a siket és nagyothalló testvérek között. Róla tudunk, hogy egy ideje érdeklődik a hallássérült személyek sorsa iránt, miután ő maga is azzá vált, azaz nagyothallóként megismerkedik velünk, nemcsak a Hallássérült Pasztorációban, hanem a Siketek és Nagyothallók Szövetségében is volt megyei elnök. Hamarosan meg kellett tapasztalnia a siketek világát, amely igen markánsan van jelen a fogyatékos személyek között. Több sorstársi (akár siketiséggel, akár nagyothallással és akár fogyatékossgal kapcsolatban) és szakmai kérdésben érdeklődésére mindig örömmel válaszoltam, mert minden érdeklődés mögött őszinte szeretetet érzem. Több egyházi és egyesületi rendezvényünk alkalmával mosolygósan megjelent elmaradhatatlan kedvenc eszközével, fényképező géppel. Rengeteg képet továbbküldött nekünk, mi örömeinkre.

Jött is hamar egy meghívó, hogy minket is invitáltak a diakónus szentelésre Vácott, és július 1-én volt az ünnepség. A meghívó alapján megtudtuk, hogy harmadmagával van az állandó diakónusjelöltek között. Nagy örömmel készültünk az ünnepségre, a váci székesegyházba, a Nagytemplomba, ahol Beer Miklós váci egyházmegyei püspök szentelte diakónussá, de öten voltak a szentelendő személyek. Hamar kiderült, hogy másik két személy átmeneti diakónussá szenteltek, ők innentől kezdve papi élet szentségénke felvételére készülnek. Ünnepi püspöki szentmise mottója volt a „Isten tegye teljessé a jót, amit megkezdett benned.” Erre az alkalomra többen

eljöttek Budapestről, és oda hívtam váci siketeket és nagyothallókat is, akik majdnem fele arányban szép számmal csatlakoztak a pesti közösséghez. Természetesen rajtunk kívül szép számmal jelent meg a váci egyházmegye papsága, a papnövendékek, akolitusok és diakónusok, a családtagok és jelentős számban a hívők.

Beer Miklós püspök, aki jól ismeri a váci siketek iskoláját és a városi fogyatékosügyi életét, ill. mindig támogatott minden olyan rendezvényt, amely támogatja a fogyatékos személyeket. Ő mindjárt a szentmise elején szólt arról, hogy váci diakónus szentelések történetében első alkalommal jelnyelven tolmácsoltak a szentelésre érkezett hallássérült híveknek. Így a jelenlevők hamar megértették, hogy jelentős napnak vannak tanúi az Úr szolgálatában, miszerint egy hallássérült személyt diakónussá szenteltek. Mi tudjunk, hogy kiről és miről beszélt a váci püspök és ott mi is imádkoztunk Laurer Tamás állandó diakónusért többi felszentelt diakónussal együtt.

A püspök beszélt a diakónusi szolgálat fontosságáról és azt mondta, hogy „diakónusként a miséző pap mellett fogtok állni az Eucharisztia szolgálatában. Olyan szolgálatot vállaltok, mely mindig tartogatni fog meglepetéseket, de Krisztus, aki meghívott benneteket, ugyanaz kétezer éve”. Szerinte az Egyház szolgálata nem más, mint tanítás, imádság, gondoskodó szeretet. Majd magához hívta Tamás testvért és mondta neki: „Amit olvasol, hidd; amit hiszel, tanítsd; amit tanítasz, kövesd is!”. Tamás elfogadta, így ezekkel a szavakkal nekivágott egy különleges útnak az Egyházban, hogy immáron szerepként szolgáljon.

Azóta már kétszer ígét hirdetett és kiszolgálta az Oltáriszentséget a hallássérült híveknek a pesti Piarista Kápolnában.

Így könyörgöm és meghallgatásra ajánlom: *Életadó Istenünk! Te mindenknek Atyja és szívek nagy tudója vagy! Életet adsz és lelket lehelsz! Minden szívet, titkot, lelki vágyat és Tehozzád való hűséget csak Te ismersz! Így vizsgálod meg a hallássérült szerpapunk, Tamás bensőjét is, ami összeköt Benneteket és rajta keresztül családját is. Áldásoddal életet adsz a diakónusi szolgálatának és lélekben megújuló házastársi kötelékének és családjának is. Az ő szent szolgálatában újuljon meg a Katolikus Hallássérült Pasztoráció, hogy újra egységbe összekovácsolja a szétesett közösséget. Adjon neki bölcsességet, hogy tudjon szembe nézni új problémákkal is! Adj meg nekik kegyelmek bőségét, minden forrás Forrása! Hallgasd meg, Urunk!*

(Mikesy György)

EVANGÉLIUM

Szent Máté könyvéből

(Mt 17,1-9)

Egyik napon Jézus hívta Pétert, Jakabot és Jánost, és egy magas hegyre mentek. A hegyen Jézus megváltozott, az arca ragyogott, mint a nap, a ruhája ragyogó fehér lett. Hirtelen Jézus mellett állt Mózes és Illés, és beszélgettek Jézussal. Péter azt mondta Jézusnak: „Itt nagyon jó nekünk! Csinálok itt három sátor, ha te akard, Jézus. Az egyik sátor a tied lesz Jézus, a másik sátor Mózesé, a harmadik sátor Illésé.”

Akkor fényes felhő takarta el Mózeset és Illést. A felhőből Isten szólt: „Jézus az én szeretett Fiam, hallgassátok Jézus tanítását.”

Amikor az apostolok hallották az Isten szavát, akkor leborultak a földre, mert nagyon félték. Azután Jézus szólt az apostoloknak: „Álljatok fel, ne féljete!”

Az apostolok Jézusra néztek. Jézus egyedül volt, Mózes és Illés már nem volt ott.

Amikor lefelé jöttek a hegyről, Jézus azt mondta az apostoloknak: „Senkinek nem szabad elmondani,

amit láttatok. Ha már feltámadtam a halálból, akkor szabad beszélni erről a látomásról.”

A HIT

(sorozat)

(<http://www.depositum.hu/hit.html#ii>)

I. Miért van szükségünk a hitre?

A hitre azért van szükségünk, mert a világunk telis-tele van halállal, pusztulással.

És ezzel így vagyunk mi magunk is. Mindannyian meg fogunk halni. És ugyanez a sors vár minden nemzetre is. És még sok ember és sok nemzet fog öldökölni. A világunk mindig is egy olyan világ lesz, amely háborúban áll önmagával, mivel háborúban áll Istennel. Thomas Merton azt írta, hogy "azért nem vagyunk békeességben másokkal, mert önmagunkkal nem vagyunk békeességben. És azért nem vagyunk békeességben önmagunkkal, mert Istennel nem vagyunk békeességben".

Az emberi természet nem változik. Ma egy olyan világban élünk, amit Krisztus nemrég elhunyt helytartója "a halál kultúrájának" nevezett. Ez egy olyan kultúra, amely gyermekeket gyilkol a születésük előtt, majd a gyermekéget pusztítja el a születés után, elpusztítja az ártatlanságot, a hűséget és a családokat. Mi lehet a válasz a halál ezen kultúrájára?

A hit. A válasz a katolikus hit.

A hit Istenben, aki nem hagyott minket ebben a sötétségben, hanem feltárta önmagát mint Teremtőnk; aki egy olyan életre alkotott meg minket, hogy szerethessünk ebben és az elkövetkező világban is.

A hit az evangéliumban, annak az Embernek a jó hírében, aki elmondta, hogy ő Isten, s hogy azért jött le a mennyből a földre, hogy meghaljon a kereszten, s ezzel megváltson minket a bűnből; és hogy feltámadjon a sírból, s ezzel megváltson minket a haláltól.

A hit az Egyházban, amit Ő hagyott itt nekünk mint az Ő földön látható testét, amelyet képessé tett Szentlelke segítségével arra, hogy az ő nevében, az ő tekintélyével tanítson, az ő evangéliumának igazságában való hitre hívjon meg minket, hogy az ő szeretetének életét élje, és hogy az ő jelenlétének szentségeit celebrálja.

Ez az Egyház a mi egyetlen biztos és bizonyos fényünk ebben a gyönyörű, de darabokra tört világunkban.

A hit válasz a félelemre. Mélyen magunkban mi mindannyian félünk: a szenvedéstől, az elmúlástól, Isten ítéletétől, az ismeretlentől, a gyengeségtől, attól, hogy kisiklik az életünk a kezünk közül, vagy attól, hogy nem fognak megérteni vagy szeretni minket. Azért követjük el a bűnöket is, mert félünk. Azért szájhósködünk, mert gyávák vagyunk.

A hit elűzi a félelmet, ahogy a fény űzi el a sötétséget. Isten beragyogtatta fényével a világunkat, és ez sokkal erősebb mint a sötétség (Jn 1,5).

Ez a fény maga Jézus Krisztus.

(Következő számban lesz: II. A hit szerepe a vallásban)

EGYHÁZI HÍREK

Ötven év után újra kézzel arattak a timári görögkatolikusok

Július 15-én közösen arattak a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Timár görögkatolikus hívei. A különleges alkalmat Revák István parókus kezdeményezte: közel ötven éve nem arattak kézzel a településen.

Amikor tavaly ősszel Revák István parókus elhatározta, hogy beveti a templomkert egy részét búzával, a timári hívek nem értették. Az atya azonban továbbgondolta a lehetőségeket, így tavasszal nem a templomban szentelték a búzát, hanem a templomkertben természetesen élő, életet adó gabonához vonultak ki a hívek kereszttel, lobogókkal. Aztán eljött a nyár, az aratás ideje. Egy júliusi szombat reggel, az asznapi aratóebédhez előkészülve várakoztak a hívek. Az egyházközség életében a közelmúltban nem volt hasonló esemény, ezért nem tudták előre, hányan vesznek majd részt a betakarításban. A délelőtti során folyamatosan érkeztek idősek, fiatalok, családok, gyermekek. Több mint negyvenen gyűltek össze az eseményre.

A munka elkezdése előtt a templomban áldást kérve imádkoztak, majd a naphoz választott „Megmaradni” jelszóval, amely a hagyományokhoz való kötődést érzékelteti, elindultak a kicsiny búzatáblához.

A férfiak megfenték a kaszát, a nők fogták a sarlót, és elkezdődött a munka. Az öregek rögtön tudták a dolgukat, míg a fiatalok először megfigyelték a mozdulatokat, majd beálltak az idősek mellé kaszálni, markot szedni, kévét kötözni. Minden korosztály abban a munkafolyamatban vett részt, amit el tudott végezni. Ha elakadt a folyamat, az öregeket kérték, segítsenek, mutassák meg, hogyan kell végezni a különböző munkafolyamatokat. Így tudtak az idősek is a fiatalokkal együtt örömmel, nevetve dolgozni. Aki elfáradt, leült a fűbe vagy a padra a templom mellé, és aratókoszorút font. Megkeresték a legszebb,

legnagyobb kalászokat, abból készült a búzacokor és búzakoszorú.

Kézi aratást a faluban az idősebbek utoljára a '60-as évek elején végeztek, azután már gépekkel történt a munkavégzés. A régi, jól betanult mozdulatok azonban hamar ismerősek lettek, és a munka a déli harangszóra be is fejeződött. Ezúttal nem az asszonyok vitték az aratóknak az ebédet, hanem amíg a munka folyt, az üstben készült a gulyás. Erre régen akkor került sor, ha a tábla távol esett a településtől. Ima és asztali áldás után mindenkinek jutott egy tányér ebéd. A délután jókedvű beszélgetésekkel telt el, felidézve a múltat, a régi szokásokat, a gyermekkort.

A megfont koszorú talán a learatott búzából készült új kenyeret fogja majd díszíteni augusztus 20-án.

Szent László, a bátai bencés apátság alapítója

Szent László király egyházszerző tevékenységének

nyomai a Pécsi Egyházmegyében is fellelhetők. Ő jelölte ki az egyházmegye kalocsai érsekség mellett húzódo határait, jelentős birtokadományairól

is tanúskodnak történelmi források, valamint ő alapította a bátai bencés apátságot.

Az egyházmegye területén több középkori szerzetesi intézmény is védőszentjeként tisztelte: patrónusa volt a pécsváradi perjelséghez tartozó püspökszentlászlói bencés monostornak és az 1295-ben alapított szentlászlói pálos kolostornak. Monostoralapítás is fűződik a lovagkirály nevéhez, bencés apátságot alapított Bátán.

A középkori bátai bencés apátság — a mai Szent Vértmplom helyén — a Dunántúli-dombság Dunamedencére néző utolsó lankáján állott. Alatta kanyarodott a Sárvíz egy utolsó, hogy pár száz méter után a Dunába folyjon. A monostor a Sárvíz torkolatában, s mint ilyen, a Sárköz természetes fókuszában feküdt. A volt római hadiút is érintette az

apátságot, így az a vízi és szárazföldi utak találkozásában létesült.

A kelták által a lankán kialakított teraszon László király 1093-ban alapított apátságot Szent Mihály arkangyal tiszteletére, s bencés szerzeteseket telepített le. Az alapítás pontos körülményeit nem ismerjük, de a középkorba nyúlik vissza az a hagyomány, amely Szent Lászlót tekinti az apátság alapítójának. XII. Benedek pápa 1337-ből származó bullájában is úgy hivatkozik a bátai apátságra, mint amelyet „Szent László király alapított, és számtalan faluval, várral, és birtokkal gazdagított”.

A források szólnak egy kiváltságlevélről, amelyet Szent László király 1093-ban a bátai apátság részére állított ki. Ezt kilenc középkori oklevél tizenöt helyen említi, sőt részleteit is megörökítették. Eredetije még a középkorban elveszett, de létezett egy olyan hiteles másolata, amelyet Nagy Lajos király 1367. szeptember 15-én írt át. Az eredeti oklevél biztosan tartalmazta Nyárád és Szeremle középkori birtokhatárait. A kiváltságlevelet Szent László akkor állította ki az apátság részére, amikor 1093-ban Bodrog várában töltötte a húsvéti ünnepeket. Itt kereste fel Vilmos toulouse-i gróf, aki Jeruzsálemben tartott, s felkeltette a király érdeklődését a Szentföld felszabadítása iránt. László a korábbi években több hadjáratot is vezetett Horvátországba, Vaszilkó terebovlji orosz fejedelem ellen, s Erdélyben fényes győzelmet aratott a kunok felett. A katonai akciók magyarázhatják a bátai apátság védőszentjének kiválasztását, ugyanis Szent Mihály arkangyal, a mennyei seregek vezére oltalmazója volt a harcban indulóknak.

Györffy György történész szerint királyi udvarházat szenteltek fel monostornak, így jött létre az apátság. A települést először Szent István 1018-ban kiállított oklevele említi, amikor a király birtokokat adományozott a pécsváradi apátságnak. Ebben megjelölték a Duna mellett fekvő Bátor falu határait.

Gyalogos zarándoklat indult a barátostelepi Kármelhegyi Boldogasszony-búcsúra

Július 14-én reggel indult a gyalogos zarándoklat Gyimesbükkből a barátostelepi Kármelhegyi Boldogasszony-kápolna búcsújára. Az ünnepi szentmisét július 15-én mutatta be Tamás József segédpüspök a környékbeli papok koncelebrálásával, a szentbeszédet Bátor Botond pálos szerzetes mondta.

A gyulafehérvári főegyház megyei keleti csücskében lévő barátostelepi kápolnában

évente csak egyszer van szentmise. A helyi tanyavilág lakóinak ezért is nagy ünnepe Kármelhegyi Boldogasszony napja, a kápolna búcsúja.

Bár a hetvenéves kápolnát csak ritkán használják, állapota jó, 2012-ben a tetőzetet kijavították, a külső faburkolatot, illetve a nyílászárókat kicserélték, a kápolnát és a kis temetőt bekerítették. A Hosszúhavas tetejére, a Barátosteleppel szembeni hegyre pedig egy négyméteres fakeresztet állítottak az itt elesett katonák emlékére, valamint annak jeléül, hogy a kis települést Isten oltalmára bízták.

Salamon József gyimesbükki plébános így vall az ideigyalogos zarándoklatról: *„Hihetetlen szép és egyedi őserdőön keresztül, szekérút nélküli útszakaszokon, imádságtól és az Isten teremtette világ madárdal hangjától kísért úton, lelkileg feltöltődve, jó fáradton érkezik meg a zarándok az ebben az évben létének hetvenedik évfordulóját ünneplő kápolnához. Sátorban, csűrben való megszállás fokozza az erdei éjszaka beszélő csendjének élményét. A települést közepén átszelő megyehatárokat (napjainkban Hargita, Bákó és Neamț megye osztozik Barátostelepen) jelölő pisztrángos patakok végett nem érő csobogása az évezredekről vall...”*

Fegyveres támadás során raboltak el két papot Kongóban

Butembóban, a Kongói Demokratikus Köztársaság északkeleti részében fekvő Észak-Kivu tartomány városában a hadsereg egyenruháját viselő fegyveresek támadtak egy templomra július 16-án este, és magukkal hurcolták a Bunyuka-plébánia két papját.

Észak-Kivu tartományban, Ruanda és Uganda határán fekszik Butembo városa, amelynek tizenkét plébániája van.

Ezek egyikére támadtak a katonák, megrongálták és kirabolták az épületet, túsul ejtették Charlee Borromeo Kipasa plébánost és helyettesét, Jean-Pierre Akilimalit, magukkal vitték a templom két járművét. A járművekre másnap rátaláltak, a túsok hollétéről azonban nincsenek hírek.

Észak-Kivuban mintegy két évtizede garázdálkodnak ellenőrizetlenül Ruanda és Uganda területéről érkező fegyveres csoportok. Jelen vannak a területen továbbá a Mai Mai nevű gerillaszervezet tagjai és a velük harcoló kormányerők.

2012. október 19-én három asszumpcionista szerzetest raboltak el Észak-Kivu tartományban, akiknek nyomuk veszett. Tavaly március 20-án éjjel a Butembótól tizenöt kilométerre fekvő Vitungwe-Isale faluban meggyilkoltak egy szintén asszumpcionista szerzetest, Vincent Machozit.

Szent Miklós híd Kelet és Nyugat között – Hívek milliói róják le tiszteletüket ereklýéje előtt

Hosszú sorokban, órákon keresztül várakoznak a hívők, hogy megcsókolhassák a Szent Miklós ereklýéjét tartalmazó tékát, melyet május 21-én Bariból Moszkvába, július 12-én pedig

Szentpétervárra szállítottak. Az eseményről Hyacinthe Destivelle domonkos szerzetes nyilatkozott a Vatikáni Rádióknak.

Az ereklýe a szent bal oldalbordájának tizenhárom centiméteres darabja – „a szívhez közel eső” része a domonkos atyák szavai szerint, akik a kis-ázsiai Mira püspöke ereklýéinek őrzői Bari városának Szent Miklós-bazilikájában.

A Vatikáni Rádió olasz adásának adott interjúban Hyacinthe Destivelle, a Keresztény Egység Előmozdításának Pápai Tanácsa keleti részlegének felelőse elmondta: [Szent Miklós ereklýéjének](#)

[Oroszországba vitele](#) annak a történelmi találkozáson a gyümölcse, amely Ferenc pápa és Kirill pátriárka között jött létre Kubában 2016. február 12-én. A találkozót követően született meg az ötlet, hogy a szent 930 éve Bariban őrzött ereklýéjét Oroszországba szállítsák. A kezdeményezés olyan jelképes gesztus, amely nem pusztán az egyházi vezetőket vagy az ökumenizmus szakértőit érinti, hanem magával ragadja Isten egész népét. Szent Miklós Oroszország egyik legnagyobb tiszteletnek örvendő szentje: a templomok egyharmadának patrónusa, minden ortodox családban van egy-egy Szent Miklós-ikon.

Mint ismeretes: az ereklýét május 21-én vitték Moszkvába, és már több mint kétmillió hívő rójta le előtte tiszteletét. „Valóban mondhatjuk, hogy egyházaink számára történelmi eseményről van szó” – fogalmazott Destivelle atya.

Szent Miklós az egyik legnagyobb tiszteletnek és szeretetnek örvendő szent világszerte, valószínűleg azért, mert a hívők megtapasztalták az ő közbenjárását kérő imák hatékonyságát – mondta Hyacinthe Destivelle. Minden nép más és más vonása miatt tiszteli őt, a gyengék, az igazságtalanságot

szenvedők védelmezőjét, a gyermekek, fiatalok, a tengerészek oltalmazóját. Szent Miklós híd Kelet és Nyugat között, és közben jár a keresztények egységéért.

Szent Miklós ereklýéinek Oroszországba vitele része a szentek ökumenizmusának, a spirituális ökumenizmusnak, amelynek az első keresztény évezred az alapja: az akkor még osztatlan Egyház szentjeinek közös öröksége. Ez az örökség nem pusztán történelmi: egyházainkban ma is számtalan keresztény adja életét

Krisztusért – ami, a domonkos atya szavai szerint, az egység záloga.

Kurt Koch bíboros, a Keresztény Egység Előmozdítása Pápai Tanácsának elnöke Francesco Cacuccival, Bari érsekével együtt július 26-án Szentpétervárra utazik, hogy visszahozzák Olaszországba Szent Miklós ereklýéjét. Minden bizonnyal lesz egyéb alkalom is e tapasztalat megújítására, az orosz egyház szentjeinek ereklýéivel, szent tárgyaival, viszonzásképpen, a keresztények egységéhez vezető különleges út részeként – ismertette Hyacinthe Destivelle.

EGY SZENT ÉLETE

Karl Leisner

pap, Dachau haláltábor foglya
(1915–1945)

1915. február 28-án született a westfáliai Kleve városban. 1934-ben Münster püspöke az egyházmegye fiataljainak igényes szolgálatával bízta meg; márc. 25-én diakónussá szentelte, de súlyos tüdőbaja miatt pappá szentelését el kellett halasztani. A Fekete-erdőben fekvő St. Blasien szanatóriumba került.

1939. nov. 28-án a Hitler elleni elkövetett sikertelen merénylet sodorta őt rabságba. Ugyanis, a kórteremben hallva meg a hírt, hangosan megjegyezte: Schade („kár”). Egyik betegtársa besúgása következtében a betegágyból azonnal Dachaubá hurcolták. Ott külön tartották a letartóztatott egyháziakat. Ide zárták őt is. A kínzások és a

megpróbáltatások következtében kiújult tüdőbaja. Dachau plébánosa megszerezte Faulhaber bíboros engedélyét: a halálra ítélt, ugyancsak fogoly Gabriel

Piguet püspök Karl Leisner diakónust 1944. dec. 26-án pappá szentelte.

Karl Leisner 1944. dec. 26-án mutatta be első és egyben utolsó miséjét. 1945. ápr. 29-én az amerikai csapatok felszabadították Dachau haláltáborát. A harmincéves Karl Leisner egy München-közei szanatóriumban hunyt el 1945. aug. 12-én. – Hamvai 1966 óta az Észak-Westfáliai Xanten székesegyházban pihennek. – Utolsó szavai: „Áldd meg, Uram, ellenségeimet is!” – Boldoggá avatta II. János Pál 1996-ban.

ADOMÁNYOZÁS

Országos gyűjtést hirdet a püspöki konferencia az üldözött közel-keleti keresztények megsegítésére.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia ismerte sok keresztény közösség helyzetét úgy döntött, hogy az üldözött közel-keleti keresztények megsegítésére online adománygyűjtést hirdet, amelyhez egy erre a célra létrehozott bankszámlaszámon (Magyar Katolikus Püspöki Konferencia, CIB Bank 11100104—18181490—14000003) keresztül tudnak hozzájárulni.

A gyűjtés elsődleges célja, hogy segítséget tudjunk nyújtani azoknak a keresztényeknek, akiknek lehetőségük nyílik visszaköltözni korábbi lakhelyükre, támogatva lerombolt otthonaik újjáépítését, a mindennapi élet feltételeinek megteremtését. Az anyagi támogatás nemcsak konkrét segítséget jelent az üldözött családok számára, hanem a keresztény közösség testvéri szolidaritásának kifejeződése is. Alapja annak a reménynek, hogy Isten a legnehezebb helyzetben élők számára is előkészíti a jövőt és a békét. A hívek pedig az irgalmasság cselekedeteinek gyakorlásával mennyei Atyánk irgalmas szeretetéről tesznek tanúságot.

HALLÁSSÉRÜLT PASZTORÁCIÓ ÚJ ÖNKÉNTES MUNKATÁRSA

Kincses Eszter, egy Pécs melletti kis faluból származom. Gyógypedagógus és jelnyelvi tolmácsoló vagyok. Főiskolai tanulmányaimat Szegeden kezdtem 2011-ben. Már korábban is hallottam a jelnyelvről, de ott keltette fel igazán az érdeklődésemet. Különleges nyelvnek tartom a jelnyelvet, melybe egyből beleszerettem.

Szabadidőmben szívesen végzek önkéntes munkát. Elsősorban fogyatékos személyek érdekképviseleti szervezetei által rendezett programokon szoktam segíteni. Ezenkívül nagyon szeretek gyerekekkel foglalkozni. Remélem, hogy egy napon összeköthetem a két szakmámat (talán a bilingvális oktatás megvalósulásakor) és egyszerre lehetek gyógypedagógus és tolmács. Tolmácsolóként sokszor mondják nekünk, hogy a jelnyelvet hallássérült közösségben lehet jól elsajátítani. Sokáig kerestem egy olyan közösséget, ahol ezt megtehetem, és ekkor lépett be az életembe a Katolikus Hallássérült Pasztoráció.

Úgy gondolom, hogy aki egyszer megismeri a siket kultúrát és a hallássérült közösséget, az örökre a szívébe zárja.

Nagyon sokat jelent, hogy befogadtatok a közösségetekbe, köszönöm Nektek!

HUMOR

